

Arrest

nr. 55 647 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Slowaakse nationaliteit, komt op 21 juli 2002 samen met haar partner en hun kinderen België binnen.

Op 22 juli 2002 dienen verzoekster en haar partner een asielaanvraag in.

Op 14 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 september 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf. Verzoekster dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest nr. 126 993 van 9 januari 2004 beide vorderingen verwerpt.

Verzoekster verlaat België en keert in maart 2004 naar België terug.

Op 5 maart 2004 dienen verzoekster en haar partner een tweede asielaanvraag in België in.

Op 24 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 april 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf. Verzoekster dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest nr. 183 131 van 21 mei 2008 beide vorderingen verwerpt.

Op 27 mei 2009 dient verzoekster als echtgenote van een burger van de Unie of als werknemer een aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

Op 2 september 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Uit een attest van het OCMW van Leuven van 18 februari 2010 blijkt dat verzoekster sedert 10 september 2009 een leefloon ontvangt.

Op 25 augustus 2010 wordt aan verzoekster en het hele gezin een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 augustus 2010 ter kennis gebracht waarin gevraagd wordt welke activiteit zij heden heeft (werknemer, begunstigde van werkloosheidsuitkering ...).

Op 10 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., K. geboren te K., op (in) 20.03.1968 van Slovaakse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene deed op 27.05.2009 de aanvraag verklaring van inschrijving als werknemer / werkzoekende en werd, op basis van zijn tewerkstelling (seizoensarbeid van 4 weken), op 02.09.2009 in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien totaal is gewijzigd.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene slechts 2 dagen was tewerkgesteld, namelijk op 07/09/2009 en 08/09/2009. Dit kan als marginaal beschouwd worden. Betrokkene werd dan ook een brief gestuurd om zijn situatie te verklaren. Op 25/08/2009 werd zij in kennis gesteld van deze brief. Daarop legde ze een document van het OCMW voor, waaruit blijkt dat ze een leefloon als samenwonende ter waarde van € 483.86/maand ontvangt. Tevens blijkt dat ze op een sociale maximumfactuur voor electriciteit en aardgas beroep kan doen. Betrokkene legt ook een attest voor dat hij een cursus Nederlands volgt van 9 uur/week.

Overeenkomstig art. 42 bis, §1 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Immers, betrokkene ontwikkelde geen nieuwe economische activiteit, blijkt niet in als hoofdactiviteit student te zijn waarbij hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om die te bekostigen en kan evenmin als beschikker van bestaansmiddelen worden beschouwd, gezien betrokkene beroep moet doen op ocmw-leefloon.

Betrokkene ontvangt reeds enkele maanden een leefloon, waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

(...)."

Ook ten opzichte van verzoeksters partner wordt een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 40 en artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet.

De enige motivering is dat de mijn verzoekster onvoldoende tewerkstelling bewezen heeft in de periode 02.09.2009 en 10.09.2010. Nochtans heeft verzoekster voorgelegd dat zij alle mogelijke stappen ondernomen heeft om tewerkstelling te vinden. Zo was zij als plukker in de seizoensarbeid tewerkgesteld. Op deze basis heeft hij een verblijfsvergunning bekomen op 02.09.2009 (stuk2). Zij had een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (stuk 2). Op 27.05.2009 had mijn verzoekster zich reeds ingeschreven bij de V.D.A.B. als werkzoekende (stuk 3). Gezien haar talenkennis de struikelsteen blijkt voor tewerkstelling, werd zij verzocht eerst Nederlands te volgen, hetgeen zij deed (stuk 4). De cursus die zij volgde haar de enige die vaan een volwassene open staan. Dagonderwijs is niet mogelijk, zodat ten onrechte de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst vreemdelingenzaken stelt dat de talenstudie “marginaal” is. Hij heeft ook gesolliciteerd bij werkgevers, doch zonder succes (stuk 5). Haar aanvraag tot steun aan het O.C.M.W. was een tijdelijke vraag, in afwachting van vaste en voltijdse tewerkstelling.

Mijn verzoekster voldoet dus nog steeds aan de criteria zoals omschreven in artikel 40 § 4 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster de bestreden beslissing kreeg op basis van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omdat zij niet meer voldeed aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf in het Rijk. De verwerende partij merkt op dat terecht een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoekster heeft slechts 2 dagen gewerkt, wat terecht als marginaal werd beschouwd. Zij ontvangt trouwens een leefloon als samenwonende ten belope van 483,86 euro per maand en zij maakt gebruik van de sociale maximumfactuur voor elektriciteit en aardgas. De verwerende partij merkt op dat er terecht werd geoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Zij ontwikkelde geen enkele economische activiteit en kan niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen worden beschouwd. Zij ontvangt ook leefloon en allerlei sociale voorzieningen. Deze elementen kunnen door verzoekster niet worden ontkend noch weerlegd. Verzoekster komt volgens de verwerende partij niet verder dan het bekritisieren van de beslissing en het aanvoeren dat zij wel nog voldoet aan de voorwaarden om verblijf te behouden maar zij bedient zich niet van overtuigende feiten en gegevens die aantonen dat de beslissing inderdaad onterecht is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt omdat het de verwerende partij niet duidelijk is met welke feiten en gegevens ten onrechte geen rekening werd gehouden. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Bovendien blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. In de mate waarin verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met de voeten getreden werd, antwoordt de verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekster kunnen hieraan geen afbreuk doen.

3.3. In haar repliekmemorie herneemt verzoekster het middel zoals het werd uiteengezet in haar verzoekschrift en voegt toe dat *“In haar beslissing heeft de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst*

Vreemdelingenzaken met deze gegevens geen rekening gehouden. Het is door imstandigheden buiten haar wil dat zij tijdelijk zonder tewerkstelling zat."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het dossier blijkt dat de situatie van verzoekster totaal is gewijzigd (verzoekster was slechts 2 dagen tewerkgesteld, aan verzoekster werd gevraagd om haar situatie uit te klaren, zij legde daarop een document van het OCMW voor waaruit blijkt dat ze een leefloon als samenwoonde ontvangt, tevens blijkt dat zij op een sociale maximumfactuur voor electriciteit en aardgas beroep kon doen, verzoekster legt tevens een attest voor dat zij een cursus Nederlands volgt van 9 uur per week) waardoor er een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoekster geen nieuwe economische activiteit ontwikkelde, dat niet blijkt dat zij in hoofdactiviteit student is waarbij zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om die studie te bekostigen en dat verzoekster evenmin als beschikker van bestaansmiddelen kan worden beschouwd gezien ze een beroep moet doen op een leefloon. Er wordt nog vermeld dat verzoekster reeds enkele maanden een leefloon ontvangt waardoor zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster van Slowaakse nationaliteit heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als werknemer. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)."

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De

verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42*bis*, 42*ter* en 42*quater* van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

*“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”*

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald een attest van het OCMW van 18 februari 2010 blijkt dat verzoekster sinds 10 september 2009 een leefloon als samenwonende ontvangt. Het getuigt van een correcte feitenvinding dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet meer als werknemer kan worden beschouwd en niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De vreemdelingenwet schrijft *in casu* in artikel 42*bis*, § 1 uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval, naar aanleiding van een controle door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in het Rijk.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij alle mogelijke stappen heeft ondernomen om tewerkstelling te vinden. Zo was zij als plukker in de seizoensarbeid tewerkgesteld en wijst zij er in haar verzoekschrift op dat zij zich reeds op 27 mei 2009 heeft ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende.

Waar verzoekster dus meent dat zij nog steeds voldoet aan artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet dat een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toekent aan de EU-burger zolang die kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert haar aanvraag op 27 mei 2009 van een verklaring van inschrijving, als werknemer of werkzoekende slechts 2 dagen, namelijk op 7 en 8 september 2009, heeft gewerkt. Dit blijkt uit de Dimona gegevens. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, ontvangt verzoekster sedert 10 september 2009 een leefloon als samenwonende. Tevens blijkt dat het stuk waaruit blijkt dat verzoekster zich reeds op 27 mei 2009 heeft ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, eveneens vermeldt: *“Dit inschrijvingsbewijs is geldig tot donderdag 27 augustus 2009.”* Verzoekster heeft geen nieuw attest bijgebracht waaruit blijkt dat zij na donderdag 27 augustus 2009 nog steeds ingeschreven is bij de VDAB. Bovendien heeft verzoekster in september 2009 twee dagen gewerkt.

Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het bijbrengen van een aantal visitekaartjes van interim-kantoren, van een aantal vermeldingen van bedrijven dat zij momenteel geen poetsvrouw nodig hebben, een sollicitatie die dateert van 13 juli 2009 en een sollicitatie die dateert van 5 augustus 2009, niet kan beschouwd worden als bewijs dat verzoekster nog werk zoekt en dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De Raad wijst er op dat verzoekster voor de cursus Nederlands 9 uur per week les diende te volgen en dat zij niet betwist een leefloon te ontvangen, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat zij niet in hoofdactiviteit als student kan worden beschouwd waarbij ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ze dus niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster met de uiteenzetting in haar verzoekschrift en het bijbrengen van een aantal stukken tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat

beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET